

[Ole Henriksen.]

har været forskellige ministre, der har fremført disse argumenter, men fælles for ministrene har været, at de alle sammen har været socialdemokrater, og det synes jeg nok er noget, der giver anledning til overvejelser, ikke mindst i det store lønmodtagerparti.

Det nye og interessante, der adskiller sidste uges indgreb fra tidligere indgreb, er, at man nu vil til at føre indkomstpolitik her i landet, og det er jo et nyt argument. Det skal omfatte alle former for indkomstdannelse, unægtelig et meget ambitiøst forehavende for en regering, der sidder i mindretal med et borgerligt flertal i folketinget. Indtil videre er resultatet jo også kun nået til det klassiske punkt, som vi kender, når der laves den slags operationer, nemlig at man har gennemført de lønindgreb og den dyrtidsregulering eller -reducering over for lønmodtagerne, som skete sidste fredag.

Hvordan de nærmeste år vil forløbe på arbejdsmarkedet, kan det være svært at vurdere. Det ligger dog klart, at de penge, der var til rådighed i den 2-årige periode, allerede er brugt eller i hvert fald øremærket i den nye overenskomst. Spørgsmålet er herefter: hvad vil regeringen gribe til af foranstaltninger, når lønrammen på de 2 pct. overskrides?

Spørgsmålet har været rejst i flere varianter. I spørgsmål nr. 17, som blev rejst i arbejdsmarkedsudvalget under de natlige forhandlinger i sidste uge, blev der spurgt om, hvilke lønstigninger der blev plads til inden for det bevægelige lønsystem, hvis augustforligsrammen skulle holdes. Hertil svarede arbejdsministeren: augustforligets lønramme på 2 pct. gælder også for det bevægelige lønsystem.

I et svar, som kom på spørgsmål nr. 14 om, hvorledes de gældende taktreguleringsordninger forventes at ville fungere i overenskomstperioden, siger arbejdsministeren: taktreguleringsordningernes virkninger i aftaleperioden vil helt afhænge af lønudviklingen på det private arbejdsmarked. Det lyder jo logisk, for der er nul penge til det bevægelige lønsystem og der er nul penge til de taktregulerede. Så der er altså logik i det.

Derimod bliver det svært at se logikken, når man når frem til spørgsmål nr. 68, hvor ministeren bliver bedt om at redegøre for, om der findes andre lønformer end minimal- og normallønsområderne, som giver adgang til lønforhøjelser. Her svarede han – og jeg citerer direkte:

»Derimod er protokollatet ikke til hinder for, at der i perioden sker forhøjelser af lønniveauet, f. eks. som følge af produktivitetstigninger, ligesom protokollatet ikke er til hinder for, at der på minimallønsområdet, hvor der i løbet af overenskomstperioden kan aftales lønforhøjelser direkte mellem arbejdsgiveren og den enkelte arbejder, kan ske en forhøjelse af lønniveauet.«

Det er tre spørgsmål, som efter min mening er modstridende. For det første siges der, at overenskomstloven helt udfylder de 2 gange 2 pct. eller de ca. 840 mill. kr., det drejer sig om. Punkt 2 siger, at augustforligets lønramme på 2 pct. også gælder for minimallønssystemet eller for det bevægelige lønsystem, og punkt 3 siger, at der kan aftales lønforhøjelser direkte mellem arbejdsgiveren og den enkelte arbejder under det bevægelige lønsystem.

Når jeg specielt fremdrager disse ting, skyldes det dels, at vi af hensyn til de kommende 2 års udvikling på arbejdsmarkedet, hvor folketinget jo nu har påtaget sig ansvaret igen, må have klarhed over, hvilke regler der gælder, dels, at folketinget får de fornødne erfaringer til at forberede den næste overenskomst. Jeg går ud fra, at augustforligets indkomstpolitik kommer til at stå ved magt i de næste 2 år, og derfor synes jeg nok, at man skulle prøve at drage nogle erfaringer af, hvad man laver her.

Jeg efterlyser også klarheden, fordi arbejdsministeren i sit svar på spørgsmål nr. 50 sagde, at samtlige de besvarelser, vi fik på spørgsmålene, kunne være et fortolkningsbidrag til de arbejdsretlige instanser, der skal træffe afgørelser i fremtiden. Det viser noget om, hvilken gyngende grund vi bevæger os på. Man må frygte, at det arbejdsretlige system, som jo fungerer særdeles effektivt, nu kan tillægge sig en hel række nye fortolkninger af, hvordan dette augustforlig og overenskomstloven skal fungere, og jeg synes, at arbejdsministeren har bidraget til at lave disse fortolkningsbidrag til arbejdsretten.

Her er vi så fremme ved det fagretlige system og ikke mindst ved arbejdsretten. Nu hørte vi i går, at arbejdsretten havde haft temmelig travlt siden augustforligets indgåelse. Må jeg spørge statsministeren, om han er opmærksom på den aktivitet, der er foregået, og hvornår den egentlig voksede. I bekræftende fald, siger det så ikke statsministeren et og andet om, hvad der venter forude af fagretlige sager, ikke mindst inden for minimallønsområdet,